

AVRAM IANCU - 200!

Nr.8(48/august 2024)

IMPRESII DE LECTURĂ: „FEMEIA CARE A UITAT SĂ MAI PLÂNGĂ”

Silvia MIHALACHI

*„Așa fostu-mi-a dat să scriu/
Cu dor, cu iubire și credință/
Să plâng, să râd în vers auriu/
Bucurii, dureri sau
neputință//”*

**(Vitrina sufletului meu,
Mihaela CD)**

După mai multe cărți de versuri, aforisme și proză scurtă sub pana scriitoarei Mihaela CD, s-a născut romanul unui suflet zburciat, ce poartă titlul „Femeia care a uitat să mai plângă”. Romanul „FEMEIA CARE A UITAT SĂ MAI PLÂNGĂ” este precum o urnă în care Ana, personajul principal, a pus filă cu filă din viața ei. Când urna s-a umplut cu file de viață înlăcrimată, Ana a înțeles „cât de mult doare fericirea”, acceptând că „*acum, eu sunt femeia care a uitat să mai plângă!*” și, a pecetluit urna prin decizia: „*Nu pot să risc!*”. Dragostea distinsei doamne Mihaela CD, față de cuvântul scris, la care contribuie talentul de excepție, imaginația, sensibilitatea aparte față de arta scrisului, coroborând toate acestea cu chemarea de a scrie un roman, au

determinat ca, așa zisa urnă (zisă așa de către mine.. un cititor) să ajungă la romancieră, născându-se vibrantul roman „Femeia care a uitat să mai plângă”.

Romanul acesta are și va avea un loc aparte în sanctuarul trăirilor și amintirilor emoționante... Capitolul „ANA” (nume ce poate fi un subtitlu al romanului), este, pentru mine cititorul, capitolul ce marchează și celelalte capitole, ca un vâl cernit peste tristețile, grijile și temerile cu care vine Ana din trecut. Ea vine cu ele pe un peron de gară când „*Ploua mărunț și des pe caldarâm, ploua și-n sufletul ei.*” Tristețile, grijile, temerile vor mai „ploua în sufletul ei”, o vor copleși cu lacrimi pe fiecare filă a vieții, lacrimi văzute, dar, mai mult simțite și ascunse până când va deveni „Femeia care a uitat să mai plângă”.

Vestea morții soțului „*Caporalul Simion Toader a murit la datorie! Corpul i-a fost sfârtecat de schije(...)* L-au adunat bucăți și l-au îngropat într-o groapă comună cu alți soldați”, este clipa când destinul îi va da o cruce grea de dus, între realitate și visare, printre puțințe și neputințe. Refuzând să accepte realitatea morții lui „*Toader al meu*”, împietrită de durere, pe un peron de gară, îl strigă repetat: „*Îl vreau pe Toader al meu!*”, în timp ce puterile fizice și sufletești o doboară.

O lacrimă de cititor a apărut pe fila cărții. Continui lectura ca și cum eram alături de Ana, lăsând gara cu trenurile care vin, care pleacă... Toate câte se întâmplă cu Ana, de la momentul când aceasta cade inconștientă pe peronul gării și este dusă la spital, până la externarea din spital, toate alcătuiesc un dureros capitol al unei vieți de roman. Frumusețea din punct de vedere literar și valoarea romanului este dată nu numai de subiectul impresionant de trist, ci și de modul în care subiectul a fost redat de romancieră, o adevărată artă aș putea să spun, doamna Mihaela CD, făcând ca acesta să fie profund, vibrant, ținând subiectul într-un mediu al realului.

AVRAM IANCU - 200!

Nr.8(48/august 2024)

Perioada spitalizării prezintă zbaterea Anei între viață și moarte pentru mult timp departe de cei doi copii ai ei, departe de realitatea celor întâmplate și de realitatea stării în care se afla din punct de vedere al sănătății. În spital personalul medical o înconjoară cu empatie, cu toată dăruirea, pentru a-i reda sănătatea. Nume, ca acela al doctoriței Simionescu fac parte din viața Anei chiar și după spitalizare. Doctorița este și acel bun psiholog care are glasul, blând, care îi ia mâna Anei în mâna sa, îi pune întrebări să-i testeze capacitatea de revenire a memoriei. Deși nu primește încă răspunsuri de la Ana, nu își pierde încrederea că va fi bine deși, acest „va fi bine” se va dovedi a fi flotant în viața Anei...

Un eveniment care se petrece în subconștientul Anei pe perioada spitalizării, în lupta corpului și a mentalului între real și ireal, este, „Visul”. Detaliile visului îi provoacă Anei o stare de bine, prin întâlnirea cu părinții, ca și cum ar fi în viață și participă la căsătoria ei cu Ion. Visul își va pune o amprentă pe filele din viața Anei. Dar până la externarea Anei, doctorița Simionescu mai are o etapă grea de depășit împreună cu ea, momentul adevărului. „Adevărul” crud, vine ca o lovitură pentru ea când își amintește: „Gara! Toader! Copii mei!”. În ziua plecării acasă doctorița Simionescu o ajută, oferindu-i șoferul ei să o ducă în satul Vaduri. Capitolul „Întâlnirea” este de o încărcătură emoțională până la dramatism...Încă o lacrimă de cititor pe fila cărții!

„Mama! exclamă Lucica, Mamă, unde e tata?” întreabă Alexandru, fiul mai mic. Amândoi au crezut că „domnul înalt” este tata. Impresionat de momentul revederii, șoferul Mihai Popa, înțelegându-i viața Anei de acum înainte și întrebându-se dacă o va mai întâlni pe Ana, „femeia frumoasă și tristă”, se simte dator să le spună la plecare că, dacă vreodată vor avea nevoie de el, le lasă numărul de telefon să-l cheme. „Ana îi strânge lung la pieptul său, într-o îmbrățișare colectivă, pe ambii copii deodată”. Puterea îmbrățișării copiilor o motivează să meargă înainte în viața care, ca un carusel o va înălța și apoi, ca o fatalitate, o va îngenuchea de multe ori până la momentul când va declara: „Acum, eu sunt femeia care a uitat să mai plângă”.

Până la această stare faptică și sufletească, drumul Anei și a copiilor ei, este lung și mai mult anevoios decât lin. Scriitoarea, distinsa romancieră Mihaela CD, care, cu o precizie de chirurg, a descoperit până și cele mai nevralgice, nemărturisite trăiri ale Anei, pe care i le-a așezat în vise, deține această putere magică de a ajunge la trăirile interioare ale Anei, la stările de bine sau supărare greu de suportat. Începutul drumului în viața ce va urma după spitalizare este „Acasă”. Drumul este realitatea de a merge înainte în primul rând pentru copiii ei, totodată purtând povara necazurilor, durerilor din copilărie până în prezent. Impresionante sunt dorințele ei și neputința de a le împlini. Ca un exemplu dorința „de a deveni creatoare de modă”. Rugăciunile o însoțesc o dată cu întrebările „De ce Doamne?” la care, în starea ei de real și visare are impresia că-i vorbește îngerul păzitor spunându-i „Va fi bine!”. Fiecare cititor va constata pe parcursul lecturii cât de efemer este pentru Ana, acest „Va fi bine!”. Viața Anei va fi ca o pradă a unui destin cu multe fațete greu de trăit. Martiră pe un drum sisific pe care îl urcă cu greutatea vieții și cu încă o povară adăugată, Ana se prăbușește de multe ori și tot de atâtea ori se ridică o dată și încă o dată...

Capitolul „Petrecerea” este o bucurie, o stare de bine, îl cunoaște pe Ion, cel din vis, care este vărul doctoriței Simionescu. Și cum „Nimic nu-i întâmplător” din emoția valsului dansat la petrecere, iubirea lui Ion pentru Ana crește și se traduce într-o cerere în căsătorie... Eu, cititorul mă bucur pentru bucuria Anei și la momentul lecturii, cred că „Va fi bine!”, va fi „Fericirea” pe care o așteaptă, o merită și în care Ana crede. Se căsătoresc, nași le sunt soții Simionescu și copiii Anei sunt fericiți. Atunci când Ion o întreabă: „Ești fericită Ana?” ea îi răspunde: „mi-e frică cât sunt de fericită!”. Acest răspuns dezvăluie urmele unor frici trăite în interiorul ei și care nu o vor părăsi până nu va deveni „Femeia care a uitat să mai plângă”. Fericirea și ea efemeră, deocamdată îi hrănește cu bucuria că vor avea un copil.. „Maria”, numele fetiței și numele unui capitol în care cu toate problemele, fericirea încă rămâne în casa și viața lui Ion și a Anei.

Dar frica se activează în mentalul Anei tot din cauza unui vis ciudat, cu reparația imaginii lui Toader împreună cu Ion, lângă el mai era un bărbat dar nu deslușea cine este. Ea vede și un cărucior gol care o luase la vale. Doar strigătul Mariei o trezește din visare... Duce spaima singură și nu îi spune lui Ion pentru a nu-i strica fericirea. Din contra, îl anunță „Cred că sunt gravidă Ioane!”. Să fie oare în continuare un „Va fi bine?”, mă întreb eu cititorul. „Ionuț” va fi numele băiețelului care se va naște și numele unui nou capitol, în care la fericirea lor se adaugă și susținerea din partea Gabrielei, doctorița care le spune: „Este superb să fii martorul fericirii voastre unice!”. Visul s-a adeverit deocamdată pozitiv, pentru că, în acel vis copilașul era un băiețel. Părinții, Ana și Ion se agită, gingașul copil are temperatură,

AVRAM IANCU - 200!

Nr.8(48/august 2024)

merg de urgență la spital, unde dr Simionescu, nașa băiețelului, cu glasul ei blând calmează îngrijorările părinți. „Nu vă stresați dragii mei” le spune doctorița, nașa lui Ionuț, copilul va fi bine.

Imaginea din spital a unui bolnav pe targă, este ca un vâl cenușiu ce îl readuce pe Toader în trăirea Anei, căreia îi curge o lacrimă pe obraz. Dar visul se completează în „Tragedia” care va purta și numele unui capitol de viață ce se încheie, în timp ce un alt capitol va începe. Ceea ce am remarcat este construcția acestor capitole într-un format literar vibrant, de o frumusețe specială datorită iscusinței scriitoarei în a purta subiectul și cu el și pe cititor într-un labirint de trăiri și vise prevestitoare, în timp ce firul vieții Anei se află la ea, la romanciera Mihaela CD. Subiectul complex al romanului, pulsează ca o inimă, inima Anei vibrează în același ritm cu al romancierei. Fiecare capitol de viață din acest roman, trebuie trăit, nu numai citit ca pe un capitol de carte.

În capitolul „Tragedia” pulsațiile evenimentelor se succed într-un tragism peste care prezentul se acoperă cu vâlul cernit venit din trecutul Anei. Un capitol sub amprenta întrebărilor „De ce Doamne, de ce?” și a răspunsului tacit „Nimic nu-i întâmplător”. Acest „Va fi bine!” a încheiat o altă perioadă de viață, s-a retras din viața Anei și de data aceasta flotant, lăsând să-și facă rolurile pe scena vieții, destinul ei și destinul lui Ion.

Pomenirea de la cimitir pentru Toader mort pe front, revederea lui Mihai șoferul, la care se adaugă visul ciudat pe care îl spune și lui Ion, toate vor fi urmate de năruirea dorinței Anei: „Ioane! Aș vrea să țină fericirea noastră o veșnicie!”. Apoi, urmează ruga ei pe un hol de spital „Doamne, nu mi-l lua, Doamne, și pe el. Te rog, Doamne, te rog!”. Tragedia își desfășoară evenimentele peste „fata frumoasă și tristă”, îmbrăcată toată în negru, ce „purta o pălărie neagră cu boruri mari”. Un incendiu a năruit viața lui Ion și o va îngenuchea iar pe Ana de durere și neputință. Ea, își vorbește ei însăși ca și cum ar vorbi îngerului ei păzitor refuzându-i acel „Va fi bine!”, îl întreabă: „De ce nu l-ai salvat pe Ion?”. Răspunsul primit este: „Eu nu aș fi putut să-i schimb destinul lui Ion dar pot să te asigur că va fi bine!”. Destinul e vinovat! Un capitolul de carte, după ultimul cuvânt scris are un punct, dar capitolul de viață numit „Tragedia” aparținând Anei, nu s-a sfârșit, nu are punct, doar întinde voalul cernit peste „Mihai” alt capitol de carte, cu un alt capitol de viață.

Cu emoții profunde date de amintirea lui Ion care este încă și va dăinui mult în memoria și sufletul Anei, cu gândul permanent la soarta celor patru copii și sub îndemnul unei judecăți în conformitate cu realitatea, Ana va începe o nouă etapă de viață, căsătorindu-se cu Mihai Popa fostul șofer al doctoriței. Mihai vine spre Ana fără să fie chemat, fiindcă își dă seama că ea are nevoie de el, au nevoi și copiii de el. O iubește, îi înțelege sufletul. În viața Anei, a copiilor și a lui Mihai este prezent acel „Va fi bine!”. Ana, sub oblăduirea Gabrielei Simionescu va începe cursurile de calificare necesare să lucreze la „Casă de Modă” bucuroasă a-și împlini dorința, în timp ce copiii ei se împacă bine cu Mihai, drept dovadă îl numesc „tată”.

„Soarta” este un alt capitol al acestui roman și al vieții Anei în care, ea merge prin viață într-un zburcior interior înțeles numai de ea, nevindecată de trecutul ei, ceea ce o face să păcătuiească cu gândul, substituindu-l pe Mihai cu Ion, în momentele lor de iubire din care se va naște un copil. Prea puternică a fost dragostea ei față de Ion, dragoste ce încă dăinuie la nivel mental, astfel că într-un moment, în care Mihai îi spune „Te iubesc, Ana!”, furată de senzații îi răspunde: „Te iubesc Ioane!”. Și totuși Mihai o iubește pe Ana, cu o dragoste necondiționată, continuând să fie bine și frumos în viața lor până când „visul”, și cu el frica de ce se va întâmpla vin iar la Ana. Visul de data aceasta este ca un remember, Ana îi revede pe părinți, pe Toader, pe Ion chiar și pe Mihai „mai frumos și mai strălucitor decât niciodată”. Visul acesta îi prevestește Anei că va avea o fetiță și marcată de o trăire de ea știută, la care contribuie imaginația ei, îl vede pe Mihai cu fetița în brațe, ca apoi să i-o dăruiească lui Ion ca și cum fetița ar fi fost rodul dragostei dintre Ana și Ion. Starea de bine care mai este încă în familia Anei este dată și de nașterea fetiței care se va numi, „Sanda”: „Sănduța mamei, ce frumoasă ești!”, admirație care îi va declanșa, într-o discuție cu medicul Gabriela că, Sănduța, ar asemena cu Ion. Doctorița Gabriela va fi nașa fetiței. În această perioadă Ana are probleme de sănătate care vor lăsa tușe de tristețe în special pentru Mihai când medicul îi spune ca Ana nu va mai putea avea copii. Starea de bine reappare în familia ei și evenimentul botezului este ocazia prezentării unui tablou de familie foarte frumos: Ana și Mihai părinții Lucicăi, o domnișoară de 17 ani, ai lui Alexandru adolescentul de 14 ani și ai lui Ionuț, Mariei și Sandei. Timpul trece frumos, copii sunt iubiți și răsfățați de părinți. Fiecare dintre copii, cu vârsta lor aduceau bucurie în sufletul încercat al Anei. Mărioara mătușa Anei a parcurs alături de această familie toate momentele bune și rele prin care a trecut, fiind totodată un real sprijin în viața Anei.

AVRAM IANCU - 200!

Nr.8(48/august 2024)

În lectura mea repetată, am rămas impresionată de forța emoțiilor transmise, meditănd încă o dată și asupra acestui capitol. Însoțită fiind de cuvintele autoarei: „*Romanul este inspirat după o poveste de viață reală*”, deduc că romanciera, doamna Mihaela CD, pe lângă a fi un bun psiholog, este în primul rând o realiste, în sensul cel mai înalt al cuvântului, adică o realiste care înfățișează toate adâncimile sufletului uman. Această reflecție rezultă și din citirea unei remarci făcute de editorul cărții: „*Interesant în această carte este modul în care ne sunt servite emoțiile prin cuvinte, făcând posibilă retrăirea sentimentelor*”. (Cuvântul editorului - Johnny Ciatloș Deak)

Continui lectura. Mihai, iubitor de pescuit, pleacă la râul Someș îndemnat de copii, chiar dacă vremea este potrivnică. El ar fi trebuit să fie însoțit și de soțul Gabrielei, dar acesta mai întârzie, deci pleacă cu fiul Alexandru și cu fiica Maria, după multe insistențe din partea ei. „Nenorocirea”, va lăsa încă o lacrimă din partea cititorului pe fila de carte și multe lacrimi pentru Ana și toți ceilalți care formau o familie în jurul ei. Visul, prevestitor vine și de data aceasta la Ana, dar în fața destinului nu poate face nimic ca să oprească nenorocirea, deși „a avut o presimțire ciudată”. Nașul, avocatul Dan Simionescu, vine la pescuit cum promisese dar a ajuns „trop tard”.

Conținutul romanului între paginile 122 și 124 este încă o dovadă de „modul în care ne sunt servite emoțiile prin cuvinte”, încât lacrimile care se revărsau la propriu, nu-mi dau puterea să redau, să repet în scris ce s-a întâmplat undeva pe malul Someșului. „*Cu sfinții odihnește, Doamne, sufletul robului tău Mihai!*”. Robul lui Dumnezeu, Mihai, a salvat de la înec viața celor doi copii, Alexandru și Maria, neprecupețindu-și propria viață din nemărginită dragoste față de Ana, „*Ana mea, minunată, dragă și înțeleaptă*” și din iubire pentru cei cinci copii.

În capitolele de viață „Nenorocirea” și „Tragedia” sunt acele perioade premergătoare care vor seca la un moment dat, puterea ochilor Anei de a mai plânge cu lacrimi. După o perioadă de zece zile în care nu se găsea trupul lui Mihai, Ana, secată de lacrimi stătea demnă, în fața sicriului, împietrită de durere și se ruga la Dumnezeu să-i mai lase măcar o singură lacrimă pentru Mihai. Cu lacrima ce se prelinge pe obraz, Ana lasă o floare peste coșciug și murmură: „*Te iubesc, Mihai! Mulțumesc!*”.

Și eu, cititorul prin lectură, mulțumesc lui Mihai că i-a salvat copiii, singura avere și motivație pentru Ana în drumul ei îndurerat prin viață. Romanciera, doamna Mihaela CD, așază în filele cărții cu o încărcătură emoțională impresionantă, stările de regret și de auto-învinovățire pentru cele întâmplate, din partea Anei, a nașului chiar și a copiilor Maria și Alexandru, care își fac „mea culpa”! Dar peste toate, Ana ține cont de ce i-a spus îngerul său păzitor, vinovat este numai destinul!

„Gura lumii” este capitolul de roman din care înțelegem că Ana știa că nu va scăpa de bârfa satului. Ea este tot mai marginalizată în sat, necazurile și neajunsurile materiale o copleșesc, dar „gura lumii”, nu are puterea de a înțelege sufletul uni om, ca acela al Anei, încărcat de destin, cu atâta durere încât nici lacrimi să plângă nu mai are. Nu mai are puteri să audă, nu mai vrea și nu mai crede în acel „Va fi bine”. Un sfetnic bun îi este ca întotdeauna, doctorița Gabriela, care îi ascultă mărturiile Anei, visele ei, imaginația, trăirile atât de mult încât s-a contopit cu starea de a crede și ea că cel mai recent vis al Anei, ar prevesti iar o perioadă de fericire urmată de una de tristețe. Acest vis este decizional în viața Anei care nu mai crede în fericire: „*Fericirea este făcută pentru alții... mie mi-a fost dată doar cu porția*”... „*Eu n-am ales să fiu nefericită... dar m-am născut să fiu așa, zise Ana!*”.

Lectura m-a adus la capitolul 17 din carte „Adrian” care este și el un marcant capitol de viață, de decizii în raport cu ea, cu viața Anei și totodată este un capitol ce se încheie cu „Sfârșit” și cu „punct”. Îmi adun gândurile din toate filele de carte citite până acum și continui lectura capitolului 17. Viața merge înainte pentru Ana și copiii ei, cu schimbări majore care îi creează starea pentru a fi „Femeia care a uita să mai plângă”.

Ana, cu povara vieții pe umeri este nevoită să își vândă casa, moștenită de la Ion pentru a acoperi necesitățile materiale în special cele țin de creșterea, educația copiilor. Lucica era studentă, Alexandru la liceu, iar cei trei copii mai mici aveau și ei multe nevoi. Se mută înapoi la Vaduri pentru a fi mai aproape de frații și sora ei, Elena și pentru a fi mai aproape de cimitirul „unde își îngropase părinții și bărbații”. Ana devenise puternică ca o stâncă, dar temerile transmise de vise amestecate cu imaginația ei încă nu s-au sfârșit. Ana primește trista veste că Elena, sora ei, este grav rănită în urma accidentului de mașină în care șoferul decedează. Ea trebuie să meargă la spital să doneze sânge pentru sora ei. În drum spre spital în mașina, adoarme de oboseală și visează. În vis iar revin părinții care lasă impresia Anei că știu totul despre ea, despre faptul ca Elena va muri și mai era un bărbat mustăcios pe bancă lângă părinți care și el va deceda. Ajunge la spital ca să doneze sânge pentru sora ei și în desfășurarea

AVRAM IANCU - 200!

Nr.8(48/august 2024)

formalităților, îi revine în memorie numele foștilor ei soți datorită actului de identitate care părea fals. La spital, destinul o pregătește pentru a-l cunoaște pe Adrian „un bărbat mustăcios” cum l-a reținut Ana, care s-a oferit benevol să doneze și el sânge pentru sora ei.

Tot ce se întâmplă în capitolul de viață „Adrian” arată încă o dată că „nimic nu este întâmplător” Ana o revede și pe doctorița Simionescu, care îi va aduce trista veste că Elena nu a putut fi salvată, a murit. Tot de la doctoriță află că acel bărbat „mustăcios” care a donat sânge pentru Elena, nu era altul decât fostul ei soț, medicul Adrian Manea. Frica, tendința Anei de a raporta visele la realitate, justificând că s-a adevărit moartea Elenei, o face să creadă că acela este bărbatul mustăcios care în vis moare și el.

Are loc înmormântarea Elenei și caruselul vieții o aduce încă o dată pe Ana în momentele grele, la cimitir, unde ochii ei se întâlnesc cu ai lui Adrian Manea care venise și el la înmormântare. Un eveniment asemănător se petrecuse și când Mihai venise la înmormântarea lui Ion. În singurătatea ei sufletească Ana se întâlnește cu Adrian. Pe parcursul discuției dintre ei, Ana îl întreabă „Nu ți-e frică de o văduvă care a îngropat trei bărbați?”, iar răspunsul lui este „Nu, nu-mi pasă!” iar într-o altă zi îi spuse: „Ana, lasă-mă să-ți fiu alături”...

Frica în raport cu visul, deși simte că a găsit din nou fericirea cu Adrian, o determină din dragoste și frică să nu moară și el ca ceilalți soți, să-i refuze cererea de a se căsători cu el, cu toate că se mutase la el cu copiii, totuși spune: „Nu pot să risc, nu pot să mă mărit cu tine! Nu vreau să te pierd!”. Adrian dezmente visul Anei din care ea credea că și el va muri, îi dovedește, cu o fotografie din ziar că șoferul care murise în accidentul cu sora ei, este acel „mustăcios” din visul ei.

Și totuși romanciera scrie „Sfârșit” și pune semnul ortografic „punct”. Dar, dincolo de punct continuă viața Anei cu toate numai de ea știute... Romanciera, distinsa scriitoare Mihaela CD a adus cititorul până la ieșirea lui din labirintul vieții Anei, continuarea drumului o va alege fiecare cititor.

Eu, un cititor, cred că Anei îi „VA FI BINE!”.

Silvia MIHALACHI
Chișinău, Republica Moldova
Iulie 2024